

EFFECTES DE LA DISTENSIÓ URETERAL

per

J. M. BELLIDO

Per a fonamentar un dels raonaments del nostre treball fet amb Serés sobre «Correlacions funcionals a l'aparell urinari» hem practicat algunes vegades en gossos la distensió d'un dels urèters, començant bruscament i durant temps variables, encara que no passant d'unes hores. Ens interessava en primer terme estudiar la funció del ronyó quan l'altre sofreix la distensió de pelvis i urèter amb la suspensió funcional consegüent, i la del ronyó afectat per la distensió en quan pot restablir-se la secreció per cessar aquella.

La tècnica usada per nosaltres per a assolir fàcilment una pressió constant si es vol i graduable dins d'urèters i pelvis és ben senzilla. Per omplir els conductes i distendre'ls usem orina del mateix animal o una solució hipertònica de NaCl: com que l'epiteli de les pelvis renals absorbeix activament, no podrem aquí, com en la distensió de la bufeta, valer-nos de qualsevol líquid. Preparat el gos com per a l'inscripció del dèbit dels dos ronyons i començada la gràfica, es desconnecta un dels tubs compartotes de la cànula ureteral corresponent, i s'hi enxufa una xeringa d'uns 100 c. c. de capacitat, connectada lateralment a un manòmetre de mercuri, en el qual llegirém la pressió exercida per la xeringa, que serà la mateixa a la qual es troba sotmés el líquid que omplen a l'urèter i la

pelvis renal. Com que hi ha sempre absorció de part del líquid injectat, ens caldrà, per a sostenir uniforme la pressió, introduir-ne noves quantitats apretant l'èmbol de la xeringa. Mentrestant s'inscriu la despesa de l'altre ronyó, i un cop es vol suspendre la distensió, es desenxufa la xeringa de la cànula ureteral, es deixa sortir per ell tot sol el líquid col·leccionat a la pelvis renal, o s'extreu amb una xeringa aspiradora, mesurant-ne el volum, i refent la continuïtat de la cànula amb el tub comptagotes, es pot inscriure altra vegada el dèbit a tots dos costats.

Amb molta freqüència, gairebé constantment, la distensió i suspensió funcional a un costat provoca poliúria a l'altre ronyó, poliúria que no es presenta fins passats uns minuts i es perllonga fins un cert temps després de finida la distensió. En altres casos, menys nombrosos, no sembla que hi hagi modificació de cap mena en el ritme de la secreció.

Les reaccions del ronyó afecte de la distensió, un cop s'ha suspès aquesta, són més variades. Unes vegades hi ha augment de la quantitat segregada comparada amb la d'abans de la distensió, ço que podria explicar-se potser per l'absorció de líquid distensor abans apuntada. Altres vegades es veu inhibició amb minva de la secreció.

Molt freqüentment, tant augmentant com disminuint el volum d'orina segregada, és ben clarament observable el fenomen de la secreció periòdica o per grups de gotes en el reògraf de Marey. Si hi ha poliúria el fenomen pot confondre's amb les periodicitats d'origen respiratori i purament excretores de què parlem en la nostra comunicació anterior; en canvi, amb oligúria el fenomen és inconfusible. Poden ésser segregades les quantitats d'orina formadores de les gotes que el reògraf registra, amb tanta velocitat que sembli un paroxisme de poliúria, essent els intervals de minva o total suspensió del treball renal molt llargs, més

que les fases de secreció. ¿Es deu tal fet a l'atrició del teixit renal per la pressió, o a la intervenció d'accions nervioses nascudes en les terminacions *sensitives* d'urèters, pelvis, calzes i papil·les? No podem contestar ni amb hipòtesi sense consistència tal pregunta. L'estudi experimental més seguit dels efectes de la distensió ureteral ens mostrarà la causa de les intermitències en el treball renal, car és la manera més segura de provocar-les, amb els seus trets més característics.

Laboratoris de Fisiologia Humana de Barcelona i Saragoça.